

Květen—červen 2015

Naše škola ponese název Základní umělecká škola Jára Cimrmana

Na počátku bylo postesknutí, že všechny základní umělecké školy, alespoň v naší oblasti a se jmenují po nějakém velikánovi—a naše škola NIC. Tak dal sbor hlavy dohromady, a z přemítavé diskuze vzešel nápad pojmenovat ZUŠ po největším českém géniovi Járovi Cimrmanovi. Jednak tento velikán poznamenal snad všechny oblasti umělecké tvorby, takže to vystihuje nejlépe oblasti, ve kterých se na naší škole mohou žáci vzdělávat / obory hudební, výtvarné, taneční i literárně-dramatické, a konečně také to v sobě zahrnuje i onen nezbytný kousek nadsázky a humoru, který je jak známo kořením života.

Pan Zdeněk Svěrák, kterého jsme oslovili, nejen dal svolení (spolu s nástupcem pan Smoljaka jeho synem), ale navíc i při návštěvě školy zdravici. Více se dočtete na našich stránkách, teď a pak po prázdninách.

Sloupek

DOSPĚLOST

Chtěla bych být opravdu dospělá? Jako vždycky nevím, protože všechno má své pro i proti. Momentálně jsem ve věku, kdy o všem pochybuju. Jsem opravdu tak dobrá v tom, v čem mi kamarádi říkají, že jsem? Patří Slovanky opravdu mezi nejkrásnější ženy světa, jak jsem si dřív myslela? Stačí mi můj prospěch ve škole? Na tyhle otázky přestávám znát odpovědi a někdy mě to dohání k šílenství. Postupně přestávám věřit ve své schopnosti a přesně to si myslím, že je dospělost. Každodenní povinnosti, za rohem domácí, aby vás mohl kdykoliv vyhodit z bytu, nad vámi zákon s policií v patách a všude kam přijdete, jsou na vás příjemní jako kočičí zadek. Proto si myslím, že je důležité si ten život trochu přisladit, jinak pak bude tak hořký, že už se ho nebudete chtít ani dotknout.

Pokračování na str. 4

***Petr Břeň**, který v celostátní soutěži ZUŠ hry na dechové hudební nástroje v Liberci získal k prvenství za hru na tubu ještě titul **ABSOLUTNÍ VÍTĚZ**. Na snímku je spokojený Petr se svým učitelem Bohumilem Polívkou. Petr Břeň spolu s **Adamem Valentou** (trubka) ještě uspěli v X. Mezinárodní interpretáčnické soutěži dechových nástrojů v Brně...*

*ZUŠ Františkovy Lázně má kromě nich i další žáky, kteří si ve hře na dechové hudební nástroje vedli v květnu v celostátní soutěži ZUŠ v Liberci velmi dobře. Za literárně dramatický obor pak patří uznání ještě **Yvoně Stolařové**. Pokud se chcete dozvědět víc, pak se podívejte na další stránky časopisu Prostor. Zde si můžete přečíst krátké rozhovory, na kterých se podíleli i redaktorky a redaktori školního časopisu.*

Všem žákům a učitelům, kteří je na soutěž připravili srdečně blahopřejeme.

Žáci naší ZUŠ „zaváleli“ v celostátní soutěži ZUŠ ve hře na dechové hudební nástroje v Liberci, dva si výborně vedli také na X. Mezinárodní interpretační soutěži dechových hudebních nástrojů v Brně

Tuba:

Petr BŘEŇ (13 let)

V celostátním kole ve hře na dechové hudební nástroje v Liberci získal Petr spolu s prvním místem ještě titul **Absolutní vítěz** ve hře na tubu. Soutěž proběhla 22. května na Základní umělecké škole v Liberci, poté se Petr ještě 24. května zúčastnil koncertu vítězů spolu se svým panem učitelem Bohumilem Polívkou a paní učitelkou Světlanou Halasovou, která Petra doprovázela na klavír.

Petr si k tomu následně z X. Mezinárodní interpretační soutěže dechových nástrojů BRNO 2015, která proběhla ve dnech 30. – 31. 5. 2015 a které se zúčastnili mladí hudebníci z Čech, Slovenska, Polska a Maďarska přivezl za hru na tubu 3. místo (druhá cena nebyla v této kategorii udělena).

Jaké jsi měl pocity?

Moc pěkné. Asi to bylo tím, že jsem si před odjezdem na soutěž nekladal žádné velké cíle. Prostě jsem si říkal, že úspěch je už samo to, že jsem se nominoval v krajském kole, že jedu na „republiku“ a byl jsem zvědavý, jaká bude konkurence, jak to všechno bude probíhat. při vlastním vystoupení sem byl docela klidný, zahrál jsem, jak jsem nejlépe uměl – a když pak byly vyhlášeny výsledky, skoro jsem nevěřil vlastním uším. Bylo to skoro až neskutečné. Měl jsem obrovskou radost, ten pocit se snad ani nedá pořádně popsat. Velkou radost měl i pan učitel. Zářil štěstím. Stejně jako já.

To ale nebyl tvůj první úspěch, že?

V minulém celostátní soutěži jsem hrál na baryton a skončil jsem jako druhý.

Můžeš nám říci, jaký nástroj máš nejraději a jak jsi se dostal k tubě?

Jako pěti nebo šestiletý jsem začal hrát na flétu také u pana učitele B. Polívky, potom jsem přešel na baryton a teď se učím hrát na tubu. Je to určitě můj nejoblíbenější nástroj. Mám ho rád pro ten zvláštní krásný hluboký „hlas“.

Tubu jsem si po poradě s panem učitelem vybral sám. Určitě nelituju. Je to nádherný nástroj.

Máš ještě staršího bratra Pavla a ten, pokud si vzpomínám, byl také úspěšný žák této školy. Co dělá nyní?

Odmaturoval na chebském gymnáziu a teď stu-

duje na Univerzitě obrany v Brně. Bude jednou vojákem z povolání.

A ty? Ještě je tvým snem medicína?

Ano, stále, doufám, že mi to nejen vydrží, ale hlavně podaří se tam dostat. Rád bych se jednou věnoval stomatologii, chtěl bych být zubařem.

Po kom jsi získal svůj hudební talent?

Maminka hrála na lesní roh, tatínek se jako samouk naučil na kytaru. A děda Cenkner, tatínek maminky hraje báječně na harmoniku. Takže nějaké ty geny tady jsou.

Z ústředního kola soutěže ve hře na dechové nástroje z Liberce nástroje si přivezli velmi pěkná umístění dále tito žáci:

Trubka:

Adam Valenta (10 let) soutěžící v I. kategorii, kde získal 2. místo a

Vladimír Kolář (14 let), 3. kategorie, získal také druhé místo.

Oba jsou žáky pana učitele Jana Kováře.

Tenor:

Jakub a Jan BAAROVÍ (10 let)

Dvojčata Jakub a Honza se probjovala do ústředního kola hrou na tenor, kde se Jakub umístil na druhém a bratr Jan na třetím místě. Na to, že to byla jejich první velká soutěž to je jistě úspěch veliký. Oba jsou žáky pana učitele Roberta Říšského.

Pozoun:

Jan ŠMRHA (10 let)

Ze stejné soutěže si odvezl rovněž „bronz“, tedy třetí místo, a rovněž i on si zaslouží velikánské uznání, neboť to byla také k jeho první větší životní zkušenost.

S kluky Baarovými a Honzou Šmrhou jsme měli možnost udělat krátký rozhovor v redakci školního časopisu Prostor. Hovořili jen v superlativech a hovořili vcelku shodně. Přiznali, že nějakou trému cítili, ale když na ně přišla řada, tak se soustředili na hru tak, že na nějakou nervozitu nemysleli. Vyhlášení výsledků však všechny tři bez rozdílu příjemně překvapilo. Prý oni sami

nečekali, že se jim až takto podaří dosáhnout na vyšší mety. Jeli si tam pro získání ostruh, a tak, když ke zkušenostem, přidali ještě i ocenění, zavládla radost. „Také pan učitel byl s námi a s tím, jak jsme zahráli moc spokojený,“ řekli mi. Také se prý měl téhle celostátní soutěže v Liberci zúčastnit poprvé.

Protože od posledního rozhovoru, který jsme pro Prostor dělali s kluky po skončené krajské soutěži moc vody neuplynulo, zeptala jsem se jen na to, co plánují pro příští rok. Prozradili mi, že příští rok budou společně secvičovat hru na pozoun v triu. A samozřejmě budou dál chodit do „hudebky“, cvičit a rozvíjet své talenty.

Poslední otázka se týkala, jaké mají plány na nadcházející prázdniny. Baarovi se pochlubili, že pojedou na dva týdny do Itálie, pak je čekají ještě nějaké tábory. Totéž Honzík Šmrha, který se asi nejvíce těší na vodácký tábor.

Adama Valentu a Vladimíra Koláře jsme „zповídali“ po jejich úspěchu v krajském kole, pak již ve svém programu na nový rozhovor čas nenašli. Takže si jen připomeneme, co o nich víme: z minula:

Adam Valenta

Adam VALENTA (10 let)

Učí se na trubku třetím rokem, Navštěvuje ZUŠ od mateřské školy. Je žákem 5. třídy ZŠ Františkovy Lázně. Je jedináček, ale má doma „mazlíčky“: morče, ptáka, rybičky. Kromě toho nám o sobě sdělil, že ho ještě baví zpěv, na ZUŠ se

chodí učit zpívat do třídy paní učitelky Soni Leškové, a také má rád keramiku a výtvarku.

Adam si následně z X. Mezinárodní interpretační soutěže dechových nástrojů BRNO 2015 odvezl za hru na trubku Čestné uznání III. stupně (byl ve své kategorii třináctý z 24 trumpetistů z Čech, Polska, Slovenska a Maďarska).

Vladimír KOLÁŘ (14 let)

Vladimír se rovněž už z časových důvodů se nemohl na rozhovor dostavit, takže na něj prozradíme my, že pochází z Hazlova a kromě sestry má ještě mladšího bratra Ondřeje (11 let), který se rovněž učí hře na trubku u pana učitele Jana Kováře a který ve své kategorii v krajském kole získal první místo, ale bez postupu do kola ústředního. Vladimír chodí do 8. třídy na ZŠ Hazlov a rád by po základce studoval na Střední rybářské škole ve Vodňanech. K jeho koníčkům patří také myslivost.

Yvona Stolařová

Čtrnáctiletá Yvona Stolařová vítězkou krajského kola DĚTSKÉ SCÉNY 2015

V Krajském kole soutěže dětských recitátorů – DĚTSKÁ SCÉNA 2015 – se prosadila **Yvona STOLAŘOVÁ** (14 let), žákyně dramatického oboru naší ZUŠ ze třídy paní učitelky Jarmily Markové. Získala první místo s postupem, což byla účast v celostátním kole.

Jak jsi se dostala k divadlu?

Nepamatuji, jak a kdy to začalo. Zkrátka miluji divadlo, a to at' už jako divák, kam

Dokončení na další straně

jsem začala chodit jako ještě hodně malá nebo, když sama jsem tou, kdo na jevišti vystupuje.

Jsem ráda, že mne pozvala paní učitelka Jarmila Marková, jinak herečka Chebského divadla a že k ní mohu chodit do třídy na ZUŠ ve Františkových Lázních.

Končíš 7. třídu ZŠ, máš ještě na volbu další školy dva roky času. Ale dovedu si představit, že aspoň teď máš o svém povolání jasno?

Chtěla jsem být herečkou od malička, a doufám, že se mi tento sen podaří splnit.. Po základní škole bych se ráda přihlásila na Konzervatoř, na dramatický obor.

Máš čas i jiné záliby?

Pátým rokem se učím hrát na kytaru na ZUŠ v Chebu ve třídě paní učitelky Lenky Kykalové. A potom je ještě mou láskou pečení dortů, přesněji jejich zdobení. To pokládám taky za výtvarnou činnost.

Postoupila jsi z Krajského do celostátního kola recitaci. Co sis na soutěž vybrala?

Přednášela jsem dvě věci: byl to Bajája od Vladimíra Holana a text mého oblíbeného autora Jamese Thurbera Dcerunka a tatínek. Doporučila mi to paní učitelka, já si pak sama již vybrala povídku, která se mi líbila nejvíce.

Ústřední kolo soutěže v dětské recitaci se konalo dne 12. června ve Svitavách. Yvona sice nebodovala, ale rozhodně školu i svou paní učitelku dobře reprezentovala.

Rozhovor zpracovala Lily Nguyen

Marek Stolarik se předvedl i se svou trubkou

Ještě za výsledky okresního kola soutěže ZUŠ na žesťové dechové nástroje

Marek STOLARIK (9let) - v okresním kole hry na žesťové hudební nástroje na ZUŠ Cheb se v 0. kategorii umístil ve hře na trubku na druhém místě. Byla to jeho vůbec první soutěž, ve hře na trubku a tak si to hezky užil. Marek je žákem pana učitele Jana Kováře. Začínal na flétnu, na trubku se učí hrát teprve druhým rokem.

Co ho ještě baví? Překvapil odpovědí: prý konverzovat s panem učitelem, protože je to vtipné. Rád také vytváří počítačové hry, no a ze sportu ho zajímá florbal.

Na snímku zleva s diplomy: Jakub Baar, Jan Šmrha, Jan Baar a Petr Břeň.

DOSPĚLOST

Dokončení ze str. 1

Tohle můj případ ale není. Mám svůj život ráda a s nikým bych ho nevyměnila. Mám skvělou rodinu, dobré přátele, výborné koníčky a i když si někdy říkám, jak moc je můj život na houby, vždycky jsem nakonec ráda, že je můj život můj. Ale vraťme se zpět k tématu. Dospělost má samozřejmě i jisté výhody. V drogériích na vás divně nekouká ochranka, jestli si něco nenacpete do kapes, všude jste bráni jako plnohodnotná osoba a můžete si dělat, co chcete. Ale nejsem si úplně jistá, jestli je tohle budoucnost, jakou bych si přála. Vzpomínáte na to, jak nám všem bylo pět a úporně jsme si přáli být dospělí? Já ano a upřímně teď nechápu, jak jsem si to mohla přát. Víím, že dospělost není nic strašného, ale momentálně se mi nezdá jako dobrý nápad být dospělá. Teď si akorát přeju být stále dítětem, takže jsem došla k závěru, že dospět nechci. Jasně, budete mít všude vstup otevřený, ale stojí to za tu cenu, že až se probudíte, nebude vás vítat vůně čerstvě osmaženého vejce, nebude na vás doma čekat teplý oběd a nebude mít každý den vyprané prádlo? Mě to tedy za to nestojí, takže vy, co jste děti, buďte rádi, že jimi jste, je to mnohem jednodušší než být dospělý.

Anna

Jaké je to být dospělým?

Také jste někdy přemýšleli, jaké je to být dospělým? Já jo. Nevím jestli je fajn mít starosti kvůli dětem či spát (pro mě nejdůležitější činnost na světě) pouhých 5 hodin kvůli práci. Ale něco mě na tom láká.

Myslete na školu, až vám bude třeba 27 let. Už v ní nebudete (s výjimkou mě) a bohužel ji nahradí práce. Toho si však nevšímejte, protože budete mít svůj vlastní hrníček a kafe zdarma.

Ale ne, něco pozitivního by se opravdu hodilo. Ale co... Třeba děti! Budete-li mít nějaké děťátko je možné, že vám bude velmi až tak, že si budete moci každý den říct: „Počkej zlatíčko, podívej se na mě! Ano, jako pohled do zrcadla.“ A taky (ze mě se to tak rychle sype) vaše odpovědnost je větší. Menší ukázka:

V obchodním centru:

Dřív: Svoji malou sestřičku byste nechali u jezdících schodů kvůli značkovým botám.

Nyní: Svoji malou sestřičku byste nespustili z očí, i kdybyste potřebovali rychle jít na záchod.

Určitě si teď říkáte:

„A co negativa? Dospělí nejsou přece tak dokonalejší!“

Já měla takové štěstí, že mi ještě nikdy žádný dospělý neházal klacky pod nohy.

A co vy? Já víím, nějaký učitel vás naštvě špatnou známkou či jsou na vás nějakí lidé drzí,

ale co například vaši rodiče? Ti jsou dospělí! Jaký je váš pocit, když vidíte svoji maminku, tatínka, bráchu či sestru? Každé dítě se stane dospělým a vaše mysl se zvětšuje a rozvíjí. Když do vás nějaký „barbar“ strčí a vy jste děti, zašklebíte se a zvednete nos nahoru. Zatímco když jste dospělí, přemýšlíte o tom, jestli vás jen popostrčil dopředu, nebo vám drzým způsobem vyjádřil, že jste příliš pomalí.

Z toho vyplývá, že by si každý měl vážít toho druhého.

Pavla

Co to znamená být dospělým?

Na tuto otázku se dá odpovědět různě. Já osobně si myslím, že dospělý na ni odpoví jinak než dítě či puberták. Občas mám pocit, jako kdyby to lidé v mém věku příliš nechápali. Kouří nebo pijí alkohol a většina z nich to dělá proto, že si myslí že je to udělá staršími. Jiní říkají jak je to složité a že to my, kdo jsme dětinští, nepochopíme. Upřímně takovým lidem se vždy zasměju a nijak je neřeším. Někdy jsou vážně trapní. Neuvědomují si totiž to, jak víc dětské je to, co dělají oni. To má bohužel většina pubertáků. Já mám raději veselé a vtipné lidi, než lidi, kteří pořád něco hrotí a každou chvíli chodí na cigaretu nebo kafe. Prostě taková nejsem a myslím si, že každý dospívá jinak. To ale neznamená, že musíme kouřit nebo tak něco.

Jasně, dospělými se stáváme v osmnácti letech. Jenže to nezaručuje první kocovina. Pro mě je dospělý člověk ten, kdo se o sebe umí postarat, je zodpovědný a chová se slušně.

Pravda i dospělí se občas chovají nevhodně. Nedávno jsem měla vystoupení a na něm někteří rodiče esemeskovali a jeden pán během představení i telefonoval. Bylo mi opravdu trapně za něj. V hledišti seděly i děti, ale ani jedno si nehrálo na telefonu. Není to jen společensky nevhodné, ale opravdu to naštvě. Chvíli jsem chtěla přestat mluvit a zeptat se, jestli je neruším. Nechtěla jsem přidělat problémy, a tak jsem byla radši ticho.

Přesně takový dospělý bych být nechtěla. Dokážu sice pochopit ty rodiče, kteří se přišli podívat na své dítě, a ty ostatní je nezajímají. Ale je to opravdu neslušné. Musí to dávat tak nevkusným způsobem najevo??? To je příklad, že ne vždycky jsou dospělí ti nejlepší. Ne každý dospělý je ostatním, a zejména pak dětem příkladem.

Ke každému člověku, který je dospělý bychom ale měli mít úctu a chovat se k němu slušně. Ať se nám to líbí nebo ne. Pro mě je tedy opravdu dospělý ten, kdo jde příkladem a je prospěšný naší společnosti.

Jana P.

Optimistické myšlenky

Začíná další den. Den, kterému se říká školní. Asi každý je pesimista na vstávání do školy. Ale přeci jenom bychom to měli zkusit z optimistického pohledu. Když si tak kráčím do školy, tak na mě všichni zírají. Je to tím, že mám ty krásné nové boty z nejnovější kolekce. Dokonce i můj vyvolený se na mě podíval. Asi se mi v těch botách podlomí kolena. Nejlepší na škole je, že vidíš toho, koho vlastně chceš. A to mu nemusíš psát ani volat s pocitem, že ho otravuješ. Až na to, že mě ten kluk nikdy nepozdraví. Po chvíli se otočím od mé skříňky, a tam čeká ten krásný chlapec, o kterém neustále mluvím a básním.

„Ahoj.“ Pozdraví mě.

„Ahoj,“ Odpovím mu taky a celá zčervenám.

Když jsme se pozdravili, tak mě šel doprovodit do třídy, jelikož je o rok starší jak já. Proč si mě ale jen tak z ničeho nic všiml? Že by to bylo těmi botami? Zřejmě ano. Jsem tak moc šťastná. Dokonce jsem i zapomněla na písemku z matiky, kterou vím, že podělám. Mně to ale netrápí, protože budu stále myslet na mého vyvoleného. I když mluvil o sportu, na který jsem já absolutně levá, tak jsem ho poslouchala.

Už zvoní a my se budeme muset rozloučit. Nejsem z toho moc nadšená, protože nevím, jestli mě potom ještě osloví. No co, tak budu aspoň vzpomínat na těchto úžasných 15 minut. Po chvíli jsem mu chtěla říct ahoj, ale on mě políbil na tvář! Byla jsem tak šťastná. Možná to i viděla má nepřítelkyně, která se kolem něho motá jak mazlivá kočka. Dá se říct, že jsem „happy jak dva grepy“. Na tento den opravdu nikdy nezapomenu. Aspoň teď vím, že školní nebo pracovní ráno nemusí být vždy tak hrozné, jak všichni říkají. *Tereza*

Letní okno...

Dnes nám paní učitelka oznámila, že zítra bude prověrka. Povzdychávám si: „Ach jo, dnes jsme se učili novou látku a zítra už z toho píšeme test.“ Paní učitelka mi poradila: „Lily, neřnukej. Zítra si můžeš zlepšit známku.“ Pokývám hlavou.

Po cestě domů jsem přemýšlela nad testem, jak asi bude těžký. Když už jsem byla doma, tak jsem si vyndala z tašky mobil a hrála jsem na něm asi půl hodiny. Pak jsem si rychle vysunula z tašky učebnici. Rozsvítila jsem lampu a začala jsem učit. Ale když jsem si přečetla první slovo, tak mě to hrozně začalo nudit. Zavřela jsem knížku, otevřela dveře a šla krůček po krůčku dolů po schodech. Vyběhla jsem k rybníku a sedla jsem si na lavičku, a tam jsem se znovu začala učit. Zdálo se mi, že top umím, a tak jsem se vrátila domů. Ráno jsme se hrozně bála jít do školy. Ani jsem nechtěla vejít do třídy.

Po testu

„Děti skvělá novinka“, oznámila nám paní učitelka. „Máme nejlepší průměr ze všech tříd. Takže protože jste dávaly dnes velký pozor, proto si zítra napíšeme další test.“

Hruža. Doma jsem si vytáhla znovu učebnici a začala se učit. Hodně dlouhou chvíli jsem si otázkami hrozně lámala hlavu. Dokonce jsem si i všimla, že mám i několik tužek okousaných. Tak jsem se raději znovu vydala k rybníku, abych tam v tom klidu pokračovala v učení. Když mě začala bolet hlava, tak jsem položila učebnici na lavičku a trochu jsem se protáhla. V ten moment jsem si všimla, že se tam naproti učí i moje kámoška. Ona si mě asi také všimla a hned se ke mně rozběhla. Objala mě a otázala se, zda se sem také chodívám učit na testy. Odpověděla jsem, že jsem začala teprve včera. Ona jenom přikývla a zeptala se mě, jestli se s ní nechci podívat tam nahoru na západ slunce.

„S potěšením,“ řekla jsem, a tak jsem tedy běžely na vrchol kopce. A pod námi najednou byl ten rybník v celé kráse. Řekla jsem jí, že to je to nejhezčí, co jsem kdy viděla. Dole vyskakovaly z vody ryby. Žáby kvákaly a vážky poletovaly kolem. Hele a na břehu sedí rybář. A naproti si nějací lidé opékají buřty. Fouká vítr, ale jen takový ten mírný a teplý. A paprsky slunce se odrážejí od vody. Děti na druhém konci vytrhávají rákosí a navzájem se s nimi honí, některé z dětí hází šišky do bažiny. Kluci házejí žabky pomocí kamínků. Jééé, a teď ten rybář táhne nějakou obrovskou rybu. Áááá prut se ohýbá do smyčky... a cák, prut se zlomí. Krásný zážitek.

Druhý den jsem ten test zvládla na jedničku.

Lily

Už aby byly prázdniny...

Přestávka ve škole

Zvonek zazvonil. Paní učitelka odejde ze třídy a v naší třídě začíná pohroma. Třída se změní jako divoká bouře. A když bouře začne, tak je z toho obrovská šlamastika. Všichni kluci se sejdou u jedné lavice, vyndají si mobil a začnou na něm hrát hry. Klára, Šárka a Áďa jdou buď do bufetu, nebo se učí na chodbě. Pár holek si povídá o něčem zajímavém. Viky a Laura se courají po chodbách ve škole. Jenom jeden jediný kluk jménem Vítek nemá žádné kamarády. Nekamarádí se s ním nikdo, protože zlobí a otravuje spolužáky. Už od začátku školního roku se tak hrozně choval, ale teď už se to hodně zlepšilo. Vítek stojí u kluků a dívá se, kdo co hraje. Nechápu co je na těch hrách tak zajímavého.

A jak to vypadá před a při hodině, když je...:

Český jazyk: Většinou kreslím na tabuli obrázky a píšu datum. Na tabuli je skvělé kreslit. Jsem do toho strašně ujetá, ale když máme psát nějaký test, tak se učím. Češtinu máme rozdělenou na tři druhy: mluvnice, literatura a sloh. Mluvnice je docela zábavná, dokonce ani testy mi moc nevadí. Literatura je strašně nudná, vůbec mě nebaví. Sloh je podle mě taky na nic. Když jsme brali popis, bavil mě jenom popis člověka, jinak ty ostatní mě nebavily. Nechápu, k čemu nám to bude.

Matematika: Píšu datum a kamarádka ho podtrhává. Někdy jím svačinu, když máme dlouhou přestávku. Matematika mi nevadí, ale někdy se bojím testů.

Anglický jazyk: Tenhle předmět je můj nejoblíbenější, protože se část hodiny učíme a potom hraje k té látce hry. V naší třídě má někdo německý jazyk a někdo anglický jazyk. Chodím vždycky před přestávkou ještě do vedlejší třídy, která má němčinu. Petra mě vždycky požádá, jestli jí nechci pomoci s obrázky na tabuli. Oni kreslí moc hezky na tabuli. Než zazvoní na hodinu, tak se vrátím do naší třídy. Buď jsme v pohodě, nebo se zase něco stalo. Například kluci se poprali... Nenávidím, když spolužáci

při hodině mluví, to se učitelka strašně naštve.

Biologie: Při tomto předmětu se strašně nudím. Přestávka je krátká, takže si ani povídat nemůžu. Musím vám povědět, že když máme biologii, tak se moje třída chová úplně stejně jako o přestávce. Povídají si nahlas, hádají se, a když je učitelka napomene, tak to ignorují. Potom to vždycky končí tím, že buď píšeme nějaký test, nebo si látku musíme sami prostudovat v učebnici. To ráda nemám.

Zeměpis: O přestávce si s kamarádkou hlavně povídáme a někdy učíme. Zeměpis chápu jenom málo. Skvělé je, že učitelka dělá prezentace, to se mi strašně líbí. Opisuji si všechno z interaktivní tabule. I ta třída vypadá hezky. Podle mě je to moderní třída.

Občanská výchova: Tenhle předmět nemám obzvlášť ráda. Ta učitelka, která tenhle předmět učí, je ukecaná. Ke všemu má nějaké připomínky. Přísně známkuje.

Fyzika: Musím se přiznat, fyzika není můj oblíbený předmět. O přestávkách se ptám na úkoly, jestli jsme nějaké měli a taky si je od nějakých spolužáků opisuji. Podle mě je fyzika spíš pro kluky a ne pro holky, proč místo toho nemůžeme mít jiný předmět? Před učebnou jsou experimenty, které mě docela zaujaly.

Hudební výchova: O přestávkách si s Petrou, Lindou a Nikčou zpíváme písničky, které jsme probírali. Baví mě jenom zpívání, ale nebaví mě se učit o notách a autorech.

Hodně lidí říká, že učitelka, která nás učí hudebku, je přísná a hrozná. Naopak já si myslím, že je skvělá a umí zkrotit naši hroznou třídu. Někdy je legrační.

Tělesná výchova: většinou nemám moc času, abych si snědla svačinu, protože se musím ještě oblékat. Já nechápu, proč mi vždycky hrabe při téhle přestávce. Tělocvik je zábavný, ale nemám ráda, když musíme běžet třeba 600m. Jde mi gymnastika.

Výtvarná výchova: O přestávce chodím do bufetu s Nikčou. Kupujeme si pendrek a kyselý lízátko. Výtvarka je předmět, kde musíš hodně přemýšlet a používat k tomu fantazii. Dost lidí si myslí, že je výtvarka je na nic, ale mě baví a vím, že je to důležitý předmět. Když učitelka zadává složité obrázky, moc se mi do toho nechce, ale potom musím uznat, jak se mi ten obraz podařil.

Tak už víte, co dělám o přestávkách. Každý z nás má jinou povahu a vlastnosti. Nikomu nemůžeme přikazovat, co má dělat o přestávkách. Moc spokojená se svou třídou nejsem. Ale doufám, že se změní!!!

Anetka Dao

Rána jsou krutá

Rána jsou začátkem dne. Jo možná se vám zdá, že vstáváte brzo nebo že vás rodiče po ránu honí. Ale bez rána byste se nikdy nedostali dál ke dni, ani k tomu dalšímu. Hodně lidí mi už řeklo, že rána nenávidí rána. Proč? Kvůli vstávání. Ale proč ne? Proč mít rána rád? A proč vstávat do dne, kdy se ze školy nedostanu dřív, než ve dvě a kdy mě tak zvaní „kamarádi“ odkopnou jen kvůli slovům jiných lidí? Ale proč se nezbavit myšlenek na tahle rána. Proč se nestát člověkem, který se rána nebojí. Člověkem, který ten strach překoná...

Každé ráno, do kterého se probudím, si říkám, že budu spát, dokud pro mě někdo do ložnice nepřijde. Jakmile na to ale začnu myslet, okamžitě se otevřou dveře a jsem matčiny hlasem vyrušený z polospánku, ve kterém se mi zdá o učitelce, která nás vláčí sněhem, a jedinej já s kamarádem jdeme po normální cestě.

Když se konečně odvážím vstát z postele, tak jdu do koupelny. Ne na záchod jako normální člověk, ale do koupelny upravit si účes, teda jestli se tomu tak dá říkat. Po prohlédnutí svého účesu se uchýlím ke snídání. Když dosnídám, jdu do koupelny. Ano uhodli jste. Kvůli vlasům. Namočím nebo spíš úplně promočím své vlasy, učešu se, nageluju, nalakuju no a zase nageluju. Občas si říkám, že to s gelem přeháním, ale pak zkuste udělat pořádný účes.

To, co jste přečetli za pár sekund, mně trvá půl hodiny. Máma stráví v koupelně maximálně 15 minut. Já minimálně 20. Pak si za minutu zázračně vyčistím zuby. Poté se mi za celých deset minut podaří se převléknout, jít do koupelny, navonět se a na posledy vlasy rozčesat. Moje přednost? Vlasy.

P. S: Nemusíte se mýt, stačí se navonět a učešat. Upozorňuji, abyste si z tohoto článku nebrali příklad. Vše je pravda, až na poslední větu. (možná...).

SkriFi

Samota

*Samota je krásná,
a může být i k zbláznění.
S ní ošklivý den
náhle v hezký se ti promění.
Ty ale přesto potřebuješ lidi,
i když dělají chyby.
Třeba jsou povrchní a zlí,
společnost ti opatří.*

Jana P.

Ranní koloběh

A je tu další odporné ráno v tomto školním roce. Jen abych vám něco o sobě prozradila, tak mám nastavené dva budíky, které mě někdy ani neprobudí. Mé ráno začíná tím, že si dojdou na záchod. Připadá mi, že tato cesta k záchodu je velmi podobná, jako když se vrací opilec z hospody. Mé oči mají totiž ještě půlnoc. Je až neuvěřitelné, že si na ten záchod vůbec sednu. Po umytí rukou nastává panika. Výběr oblečení. To mi zabere většinu mého ubohého času, což je 30 minut. Myslím si, že bych potřebovala maximálně hodinu. Ale vstávat v šest?! Tak to už je pro mě horor.

Dále přichází na řadu koupelna. Asi všechny dívky, které jsou v mém věku, tak jsou v koupelně ohromně dlouho. A to je přesně můj případ. Jelikož jsem stále unavená, sotva chytanu a udržím kartáček. A tak je to i s hřebenem. A další téma. Vlasy. Vypadají, jako kdybych měla hřivu jako lev. Takový objem mám snad opravdu jen já. Abych neměla pořád unavené oči, tak je čas na jejich oživení. Já tomu říkám líčení očí. Musím u toho vypadat jak tupec, protože mám u toho otevřená ústa, jak kdybych zase zívala.

Ted' přichází fáze, která může být až nebezpečná. Moje mamka mi totiž neustále říká, ať si připravuju tašku večer. Já se to ale snad nikdy nenaučím. Takže příprava školní tašky na „tajno“.

Když už mám vše hotové, tak zkontroluju čas. Jestli mám hodně času, tak jdu na mobil, jako každý dnešní závislák. Když mám 2 minuty, tak se kouknu na teploměr, zdali je venku teplo či zima.

No a když už mám zpoždění, tak to u mě vypadá jako když zrychlíte vtipné video. Jediná otázka se mi líhne každý den v hlavě. Bude tohle navždy?

Tereza K.

Já nevím jak vy ale já už mám na prázdniny všechno sbaleno...

Balíme se na dovolenou

Jsou letní prázdniny a škola nám skončila. Začíná období radovánek a všichni se těšíme na zasloužený odpočinek po tak náročném školním roce. Nejčastěji se jezdí někam k moři. Je to úžasné místo, kde v klidu trávíme čas s rodinou. A když už někam jedeme, tak si musíme sbalit. Někdy to ale přinese jenom zbytečné potíže. Někdo se tak těší na tu krásnou pláž ozářenou sluncem, že na všechny vyjede se svou netrpělivostí. Pravdou ale je, že se netěší jenom jeden člověk. Všichni by se už rádi vyhřívali na sluníčku. Myslí na to, jak to bude krásné, jak je osud odmění za namáhavou práci. A tím vznikne chaos. Člověk nemá nikdy pospíchat. Může se totiž stát, že na něco zapomene. Na něco velmi důležitého. Pak se kvůli tomu pohádají například manželé a nakonec nikam nepojedou, protože jsou na druhého naštvaní a děti budou zklamané.

Proto se nikdy nemá s ničím spěchat, aby náhodou nedošlo k hádce. U nás se to stalo. Ne mezi tatínkou a mamkou, ale mezi mnou a mamkou. Chtěla jsem si vzít svoji nejoblíbenější panenku, jenže jsem nemohla, protože by zabrala místo na ostatní věci. Ale já ji chtěla prostě sebou. Byla to moje „památka z dětství.“ Tak jsem se začala s mamkou hádat, ale stejně jsem si ji nemohla vzít. Mamka si jako vždy prosadila svou. Nakonec bylo po jejím. Zkusila jsem si vzít sebou knížku, ale ani tu jsem nemohla. Nezbývalo mi nic jiného, než převrátit dům naruby, abych mohla najít něco, co bych si mohla vzít. Našla jsem brýle. Na ty jsem úplně zapomněla. Tak jsem si je zabalila a chystala jsem se jít, ale mamka mi řekla, že dokud ten nepořádek po tom balení neuklidím, nikam nejedeme.

Trvalo to dlouho, než jsem to uklidila. Nakonec jsem se ale dočkala. *Julka*

Práce ze soutěže V hlavní roli kniha

Kniha, která mi otevřela oči

Jmenuju se Sára. Jednou ráno jsem trochu zaspala. Byl už nejvyšší čas vyrazit do školy. Vyletěla jsem z peřin jako kometa. Přestože normálně chodím takovou malou oklikou přes náměstí, dneska jsem udělala výjimku. Vydala jsem se přes park. Koukám před sebe a snažím se dělat co nejdelší kroky, abych dohnala ztrátu z toho zaspání, když se najednou přede mnou na zemi doslova zjevila kniha. Byla úplně černá. Řekla jsem si, že to bude patrně nějaké znamení, a tak jsem ji hodila rychle do tašky a utíkala jsem do školy.

Naštěstí jsem to stihla. Sice jen tak tak, ale stihla. První hodinu máme totiž strašnou učitelku, a to by bylo špatné, kdybych na její hodinu přišla pozdě.

Na učení jsem ale moc nemyslela. Celý den jsem byla hrozně zvědavá a toužila tu tajuplnou knihu, co nejdříve otevřít. Sotva jsem přišla domů, kde nikdo ještě nebyl, tak jsem toho využila, vlezla jsem si pod deku a tu černou knihu jsem konečně otevřela.

Z jejích stránek začalo zářit světlo a na papíře se pomalu objevovala písmena. Nejprve byly stránky bílé, ale postupně se zaplňovaly slovy a větami. Nakonec byla kniha potištěná úplně celá - a já jsem se do ní začetla. Z toho, co jsem v ní četla jsem pochopila, že už si nesmím nechat všechno líbit a že nemám dovolit, abych byla vždycky u svých kamarádek ta poslední.

Do bloku jsem si napsala úkoly, které budu muset postupně plnit, aby se z hodné, milé a laskavé a tiché dívčinky, kterou jsem, stala lepší holka, se kterou si nikdo nebude utírat podlahu. Začala jsem svým šatníkem, ze kterého jsem vyházela ven všechny růžové šaty a sukně. Za své kapesné jsem si šla koupit malé kraťásky, džíny, trika, mikiny a tenisky. A protože je mi už patnáct let, tak jsem mamce ráno vzala v koupelně z poličky řasenku, lesk na rty, laky a tužku na oči a hned jsem se začala malovat. Taky jsem si nalakovala nehty.

Oblékla jsem se do svých nových věcí a vydala se ke škole. Když jsem se objevila ve třídě v novém outfitu, nikdo mě hned nepoznal. Kluci na mě upírali obdivné oči, holky koukaly úplně hloupě, s otevřenými pusami. Teprve po chvíli mne poznali.

Protože až do nynějška byli všichni zvyklí, že jsem vždy měla v tašce vypracované domácí úkoly, tak jako vždy všichni se ke mně rozeběhli.

„Hele Sáro, teda moc ti to sluší. Fakticky. Jo, a máš úkol?“ zeptal se jako vždycky Filip.

„Jo, mám! Ale nedám. Měl sis ho udělat doma!“ odpověděla jsem klidně, ale důrazně. Vykulil oči údivem, ale neřekl nic.

Od té doby jsem se stala královnou třídy. Všichni kluci se mnou chtěli chodit a všechny holky se se mnou chtěly bavit.

Za všechno, co se v mém životě změnilo, děkuji své černé knize, která mi otevřela oči. A tou knihou jsem se řídila navždy. Kdykoli jsem něco potřebovala, otevřela jsem ji a na jejích stránkách jsem vždycky našla to, co jsem právě potřebovala vědět.

Kateřina S.

Tradičně proběhl závěr školního roku ve znamení ocenění úspěšných žáků a absolventů školy a jejich učitelů, a současně již tradičního koncertu učitelů. Po vážné části, ve které se pedagogičtí pracovníci školy představili rovněž jako aktivní a velmi dobří umělci— zakončilo divadelní představení. V této části současně prokázali, že jim nechybí ani potřebný a důležitý smysl pro humor. Akce se těšila velké pozornosti a zájmu veřejnosti.

Snímky si připomínáme atmosféru oceňování úspěšných žáků a pedagogů a koncert učitelů v Divadle B. Němcové. Líbili se všichni, což diváci oceňovali spontánním potleskem. Potlesk spolu se salvami smíchu sklídilo pak v samém závěru divadelní představení, do kterého se pod režijní „taktovkou Markové zapojil takřka celý sbor.

O návštěvě pana Zdeňka Svěráka ve Františkových Lázních, o jeho pobytu na zdejší škole a o zdravici, kterou namluvil, a vůbec mnoho dalšího ze zákulisí pojmenování školy na ZUŠ Jára Cimrmana se dočtete v podzimním čísle Prostoru. Zatím všem přejeme hezké prázdniny.

V literární soutěži na téma **Moje řeka Ohře** se umístili výborně tři žáci z oddělení tvůrčího psaní. V kategorii mladších to byla Lily Nguyen, v kategorii starších Filip Skribek a Linda Dang. Oceněné práce si přečtete v podzimním vydání PROSTORU. Během září by tito žáci převezmou od organizátorů soutěže ceny za svá díla. Nyní si jako „ochutnávku“ přečtete velice zdařilou práci Anny Vondráčkové.

Co mi vyprávěla Ohře

Jdu podél Ohře. Koukám se do vody a vidím, jak v ní plavou všechny myšlenky lidí, kteří si sem na její břeh chodí vylévat různé smutky, strasti a svízele, ale také s vodou této říčky sdílí i svoje všelijaké radosti. Sednu si na břeh a spouštím bosé nohy do zkalené vody. Drobné vlnky jemně olizují mé nohy a já si čtu v mokřících stránkách této řeky:

„Dcerko?“ volá své dítě smutná matka.

„Už běžím, mami!“ křičí holčička a skotačí po schodech. Když je děvčátko dole, běží za maminkou, která se hrbí na pohovce s obličejem v dlaních.

„Sedni si,“ vyzve ji matka a holčička už ví, že je zle.

„Co se děje,“ zeptá se zkroušeně dívka a přivine těsně se k mámě.

„Náš tatínek měl autonehodu a...“ matka se rozplakala. „Nepřežil to. Je mrtvý,“ schovala obličej do dlaní.

„Co to znamená?“ nechápe dívka a upře na matku velké modré oči.

„Jak to myslíš?“ otočí svůj napučený obličej matka na dítě.

„Co je to být mrtvý?“ ptá se tichounce.

„Ach... kdybys tak věděla...“

Rychle vodu několika kopy patami rozvírám a obracím její voní list na další kapitolu radostí, ve které se píše:

„Víš... tohle ti chci říct už strašně dlouho,“ říká hnědovlasý chlapec blondaté dívce.

„Ano?“ zadívá se holka do jeho upřímných zelených očí. Kluk pohled oplácí, pak si kleká obradně na koleno a z kapsy vytahuje černou sametovou krabičku. Děvče si přiloží dlaň na ústa a se zatajeným dechem sleduje svého přítele.

„Vezmeš si mě?“ dlouze se na ni zahledí a pak otevře krabičku. Dívce vytrysknou slzy, protože ze škatulky se na ni usmívá zlatý prsten s diamantem obrovským jak lískový oříšek.

„Ach! Ano, ano, ano! Tisíckrát ano!“ neváhá s odpovědí a skáče chlapci kolem krku. Libají se, kluk navléká dívce na prst pouto jejich lásky a ruku v ruce odcházejí domů.

„To je tak romantické!“ vydechnu a upustím slzičku. Pomalu se z očního koutku sune po tváři až ke špičce brady a padá dolů. Snáší se na hladinu řeky a mísí se s její vodou. Koukám se za mní a najednou vidím, jak se na vodní ploše objevuje odraz starodávného husího brku, které kreslí obrázek. Otáčím se udiveně za sebe, ale za mémi zády nikdo není. Nedožvím, se, kdo to maloval, ale tom mihotavém obrázku vtisštěném do stříbitě zvlněné vodní hladiny vidím najednou sebe. Jsem to opravdu já, jak sedím u placatém kameni vystupujícím již s trochu bahnitého břehu Ohře a prohlížím si vlhké strany knihy života, nohy namáčeje do vody. Nakláním se ke korytu. Natahuji ruku k obrázku a snažím se dotknout vody. Z ničeho nic mi podjíždějí nohy a já padám do řeky. Proud mě odnáší ke splavům a já se pomalu utápím ve vlhkých listech osudu. Cítím, jak se mi plíce plní vodou, ale nebráním se. V příštím životě chci být mořská víla. Mluvím v hlavě k nebi. Víčka mi těžknou a padají dolů. Jasně vnímám, jak se vznáším na vlnkách a pomalu mne něco stahuje do hlubiny... Náhle mě oslepuje bílé světlo a...

Anna Vondráčková

PROSTOR, školní časopis vydávaný při ZUŠ Fr. Lázně

Je výsledkem práce žáků literárně dramatického oboru, odd.tvůrčí psaní, které vede učitelka Jaroslava Rymešová. Redakci tvoří:

Linda Dang, Aneta Dao, Julie Ho, Aneta Jelenová,

Tereza Králová, Nikolka Nguyen,

Lily Nguyen, Pavlína Nguyen, Jana Pěčová, Šárka Rubášová,

Kateřina Stárková, Anna Vondráčková, Michal Mai,

Filip Skribek, František Strecker